

РЕШЕНИЕ

№ 5587

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6343** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Р. Т. М. - Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-222 от 03.06.2022г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/10/07.03.2022 г. на длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град за отпускане на пенсия за ОСВ.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено при допуснати съществени процесуални нарушения. Изложени са аргументи, че то е немотивирано. Твърди се, че при издаването му административният орган е приложил неправилно материалния закон и е приел, че пенсията за инвалидност поради общо заболяване е лична пенсия, като не е взел предвид систематичното място в закона на чл. 70, ал. 2 от КСО, както и не е извършил логическо и граматическо тълкуване на тази разпоредба. Моли се оспореното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски. Ответникът - директорът на ТП на НОИ С. – град – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 46 състав, след като се запозна с

представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка е видно, че от жалбоподателката е подадено Заявление вх.№ 2112-21- 1664/28.04.2016 г., като е постановено Разпореждане №[ЕГН]/2 от 10.05.2016 г., както и Разпореждане №[ЕГН]/6 от 06.06.2016 г. на ръководител ПО, с което ѝ е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и е определен дължимият ѝ размер. С последващи разпореждания е продължено изплащането на отпуснатата пенсия, съобразно срока на инвалидността, определен от органите на медицинската експертиза, като същата е преизчислявана, въз основа на представен осигурителен стаж и доход, придобит след дата на отпускането ѝ. С Разпореждане №580215/37 от 22.05.2020 г. на основание чл.96, ал.1 от КСО, считано от 02.03.2019 г. личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателката е прекратена.

Със Заявление вх.№ Ц2107-21-81/18.04.2020 г. е поискано възстановяване на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване и преизчисляването ѝ за придобитите след датата на инвалидизиране осигурителен стаж и доход. С разпореждане №[ЕГН]/1 от 15.07.2020 г. на ръководител ПО пенсията за инвалидност е възобновена на основание чл.97 от КСО, считано от 20.03.2020 г.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като от директора на ТП на НОИ С.-град е издадено Решение № Ц2153-21-106/17.11.2020 г., с което подадената жалба е отхвърлена. Решението на директора на ТП на НОИ С.-град е оспорено по съдебен ред, като с Решение №3049/31.03.2021 г. на Върховен административен съд, VI отделение, постановено по адм.д. №9465/2021 г. е отменено Решение №3955/16,06.2021 г. на АССГ по адм.д. №728/2021 г., с което е отхвърлена жалбата на Р. Т. М. - Н. срещу Решение № Ц2153-21-106/17.11.2020 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, постановено по оспорване на датата на възобновяване на личната ѝ пенсия за инвалидност поради общо заболяване. ВАС е решил спора по същество, като е отменил решението на директора на ТП на НОИ - С. град и е върнал преписката на длъжностното лице по пенсионно осигуряване за произнасяне съобразно указанията по тълкуване и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението. В изпълнение на решението на ВАС е постановено Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което пенсията за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателката е възобновена, считано от 02.03.2019 г.

Със Заявление вх.№2113-21-10920/31.12.2021 г. жалбоподателката е поискала отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. В хода на образуваното пенсионно производство е извършена преценка на правото на пенсия на основание чл.68, ал. 1, 2 от КСО. Длъжностното лице по пенсионно осигуряване е констатирало, че жалбоподателката е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията за 2019 г., съгласно които за жените изискуемата възраст е 61 години и 4 месеца и размерът на осигурителния стаж е 35 години и 8 месеца. Предпоставките са изпълнени на 15.06.2019 г., когато Р. М. - Н. е навършила изискуемата пенсионна възраст и е имала изискуемия осигурителен стаж.

С Разпореждане №[ЕГН]/10 от 07.03.2022 г. на длъжностното лице по ПО, е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1, 2 от КСО, считано от 31.12.2021 г. - датата на депозираното заявление, като от същата дата на основание чл.95. ал.1, т.4 от КСО е спряна личната пенсия за инвалидност поради

общо заболяване. Видно от посоченото разпореждане, на заявителката е зачетен осигурителен стаж от трета категория до 30.12.2021 г. в размер на 39 години 05 месеца и 21 дни и е определен дължимият размер на пенсия. Осигурителният стаж за времето от 15.06.2019 г. до 31.12.2021 г., през което е получавала лична пенсия, не е зачетено за осигурителен стаж за отложено пенсиониране.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като с Решение № 2153-21-222 от 03.06.2022г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/10/07.03.2022 г. на длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град.

Административен съд София-град, III отделение, 46 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност, съгласно чл. 117, ал. 3 КСО. Спазена е предвидената от закона писмена форма и в него се съдържат изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Решаващият орган е изпълнил задълженията си по чл. 34 и чл. 35 от АПК. Видно от съдържанието на оспореното решение, в него подробно са обсъдени направените в подадената по административен ред жалба, като са изложени мотиви, обосноваващи извода на органа, че същите са неоснователни. В съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК, в проведеното пенсионно производство са събрани всички относими към подаденото заявление доказателства, касаещи правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката.

Между страните не е спорно, че в периода 15.06.2019-31.12.2021 г. жалбоподателката е била осигурявана, както и че през този период е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Съгласно чл. 70, ал. 2 от КСО в редакцията в сила от 01.01.2018 г., за лицата, които са придобили право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 и продължават да работят след датата на придобиване на правото, без да им е отпусната лична пенсия, стойността на процента за всяка година осигурителен стаж след тази дата е 3, а от 1 януари 2012 г. - 4, и съответната пропорционална част от тези проценти за месеците осигурителен стаж. Процентът за всяка година осигурителен стаж след датата на придобиване на правото по чл. 68, ал. 1 и 2 се определя за действителен календарен осигурителен стаж, без превръщане, придобит след 31 декември 2006 г.

Административния орган е изложил мотиви, че съгласно цитираната разпоредба, в сила от 01.01.2018 г., ако след придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО, лицата са продължили да работят и през същото време са получавали лична пенсия - пенсия за инвалидност поради общо заболяване, не им се следват проценти за отложено пенсиониране по чл. 70, ал. 2.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че пенсията за инвалидност поради общо заболяване не е лична пенсия, поради което не е пречка за прилагане на разпоредбата на чл. 70, ал. 2 спрямо жалбоподателката при изчисляването на осигурителния ѝ стаж.

Разпоредбите на чл. 2 и 3 КСО посочват видовете пенсии за осигурителен стаж и

възраст и пенсиите за инвалидност като лични пенсии и това е характеристика, свързана с личното качество на заявителя, придобил правото на такава пенсия. Понятието лична пенсия следва да се тълкува във връзка с другите нормативни актове: Наредба за пенсиите и осигурителният стаж (Загл. изм. -ДВ, бр. 19 от 2003 г.) Приложение № 1 към член единствен, т. 1 на ПМС № 30 от 10.03.2003 г., където в чл. 2 изрично е посочена лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, а в чл. 2 лична пенсия за инвалидност. Пенсията за инвалидност по чл. 74 от КСО се определя по реда на чл. 75 от КСО, въз основа на придобития от лицата осигурителен стаж и осигурителен доход, поради което по естеството си е лична пенсия и е пречка за зачитането на времето на получаването на тази пенсия като стаж при отложено пенсиониране по чл. 70, ал. 2 от КСО.

Предвидената с чл. 70, ал. 2 от КСО увеличена стойност на процента за всяка година осигурителен стаж след датата на придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст е поощрение за лицата, които са продължили да работят, без да им е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст след датата на придобиване на правото, но и които през същото време не са получавали друга лична пенсия. Отложеното упражняване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст е предпоставка за увеличение на процента за осигурителен стаж, само когато през съответните периоди, в които лицето е продължило да работи, не са правени осигурителни разходи от ДОО за изплащане на лични пенсии на същото. В този смисъл са Решение № 4971/19.04.2021 г. по адм. д. № 266/2021 г., на ВАС, VI отделение, Решение № 10259/11.10.2021 г. по адм. д. № 4623/2021 г., на ВАС, VI отделение, Решение № 3545/01.06.2021 г. по адм. д. № 9462/2020 г. на Административен съд - София-град, III отделение, 70 състав и др.

Съдът приема, че представените в хода на съдебното производство допълнителни доказателства от жалбоподателката са неотнормими към предмета на спора, тъй същите не представляват нормативни актове. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Тълкуването на тази разпоредба налага извода, че относими към преценката на законосъобразността на оспореното в настоящото производство решение, както и на потвърденото с него разпореждане, са единствено нормативните актове, които са влезли в сила към момента на издаването им.

С оглед изложеното, оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Т. М. - Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-222 от 03.06.2022г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/10/07.03.2022 г. на длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град за отпускане на пенсия за ОСВ.

ОСЪЖДА Р. Т. М. - Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв./сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: